

Arrest

nr. 157 590 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 1 december 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 houdende de weigering van verlenging van tijdelijk verblijf en houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2015 om 11u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die *loco* advocaat V. LURQUIN en A. HENDERICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een beroepskaart met het oog op het uitoefenen van een zelfstandige commerciële activiteit.

1.2. De verzoekende partij komt aan in België op 7 mei 2013.

1.3. Op 13 mei 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een beroepskaart voor een duur van twee jaar, geldig tot 13 maart 2015.

1.4. Op 20 augustus 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 13 maart 2015.

1.5. Op 4 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om vernieuwing van haar beroepskaart.

1.6. Op 18 mei 2015 neemt het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid een beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart. Deze beslissing wordt op 22 juni 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de minister bevoegd voor Werkgelegenheid. Dit beroep is hangende.

1.7. Op 27 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de *in casu* bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Weigering van de verlening van het tijdelijk verblijf:

“Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 13.04.2015 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur op basis van de bekomen beroepskaart voor de uitoefening van een zelfstandige activiteit als zaakvoerder van BVBA A. M.(...) (geldig tot 13.03.2015).

Overwegende dat zijn machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de beroepskaart + 30 dagen, nl. tot 13.04.2015.

Overwegende dat op 19.05.2015 een weigeringsbeslissing werd genomen inzake de aanvraag tot hernieuwing van de beroepskaart door het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige beroepskaart voorlegt.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.”

Bevel om het grondgebied te verlaten:

“De heer (...), die verklaart te heten:

naam: O., A. K.(...),

geboortedatum: 14.05.1969

geboorteplaats: Kaolack

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art 7, al1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13, § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur op basis van de bekomen beroepskaart voor de uitoefening van een zelfstandige activiteit als zaakvoerder van BVBA A. M.(...) (geldig tot 13.03.2015).

Overwegende dat zijn machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de beroepskaart + 30 dagen, nl. tot 13.04.2015.

Overwegende dat op 19.05.2015 een weigeringsbeslissing werd genomen inzake de aanvraag tot hernieuwing van de beroepskaart door het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige beroepskaart voorlegt. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...)”.

1.8. Tegen voormelde beslissingen (punt 1.7.) dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 17 september 2015.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige

maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen de beslissingen van 27 augustus 2015 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 24 november 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op 25 november 2015, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op 30 november 2015, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 24 november 2015 ingediend. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 181 065, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. De ontvankelijkheid *ratione temporis* van de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt niet betwist.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partij imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. Het uiterst dringend karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt door de verwerende partij niet betwist.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1 De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bij hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);

2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: ernstig middel

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële en formele motivering, van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en het recht gehoord te worden in toepassing van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsook de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog betreffende de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen, met onder meer verwijzingen naar rechtspraak van de Raad, de Raad van State en het Hof van Cassatie, stelt de verzoekende partij dat de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf duidelijk een individuele beslissing is met nadelige gevolgen voor haar, waarbij zij de kans moet krijgen gehoord te worden, te meer daar op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. De verzoekende partij betoogt dat gezien de verwerende partij haar niet heeft uitgenodigd en bijgevolg een beslissing heeft genomen zonder kennis te hebben van het geheel van de feiten, er sprake is van schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, waarbij zij een theoretische uiteenzetting geeft betreffende deze beginselen. Zij meent dat zij diende te worden opgeroepen teneinde haar toe te laten te kunnen preciseren dat zij om redenen buiten haar wil niet in staat was een nieuwe beroepskaart voor te leggen en de verwerende partij te kunnen inlichten omtrent de concrete stappen die zij inmiddels had ondernomen teneinde alsnog een vernieuwing van haar beroepskaart te bekomen en dat om redenen buiten haar wil de vernieuwing niet werd toegestaan. Zij vervolgt dat indien de verwerende partij haar gehoord had alvorens de bestreden beslissing te nemen, de verwerende partij tijdig kennis zou hebben gehad van de volgende pertinente elementen, waarbij zij de pertinente elementen van het dossier herneemt en stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft haar uit te nodigen en bijgevolg de bestreden beslissing heeft genomen zonder alle informatie op te zoeken die haar moet toelaten om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht. Betreffende de elementen van het dossier wijst de verzoekende partij op haar aanvraag tot hernieuwing van haar beroepskaart op 4 februari 2015, op het doorsturen van deze aanvraag door Partena op 19 februari 2015, op de stukken die zij voegde bij voormelde aanvraag, op de mail van Partena die bevestigde op 12 juni 2015 dat het dossier van de verzoekende partij in orde en betaald was. De verzoekende partij vervolgt dat zij er derhalve mocht van uitgaan dat zij al de nodige documenten had overgemaakt, dat het Departement Werk en Sociale Economie op 18 mei 2015 een beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart nam, dat de weigering gemotiveerd werd door te stellen dat de basiskennis bedrijfsbeheer niet werd bewezen en dat uit het financieel plan het economisch belang van de onderneming voor België niet blijkt, dat deze weigeringsbeslissing haar op 22 juni 2015 werd betekend, dat Partena per email op 24 juni 2015 liet weten dat zij de weigeringsbeslissing niet begreep en dat zij op 12 juni 2015 een mailtje had gestuurd om te bevestigen dat de verzoekende partij haar basiskennis bedrijfsbeheer kan bewijzen, dat uit deze email blijkt dat in de 'bestreden beslissing' ten onrechte geen rekening was gehouden met de door Partena doorgestuurde informatie, dat blijkt dat niet alleen zij, doch ook Partena de redenering en de draagwijdte van de weigeringsbeslissing niet kon begrijpen, dat zij dan ook in beroep ging tegen de weigeringsbeslissing, dat uit het beroep tegen de beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart duidelijk blijkt dat deze beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt alsook het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, dat de weigeringsbeslissing onzorgvuldig voorbereid is en niet stoelt op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de beroepsakte inderdaad aantoonde dat de genomen weigeringsbeslissing niet voortspuit uit een zorgvuldig onderzoek en dat de weigeringsbeslissing een beslissing is die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden, dat, zoals Partena opmerkt in haar email, geen rekening werd gehouden met de bewezen bedrijfskennis en zij de genomen beslissing niet kan begrijpen, dat de beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart bovendien gebaseerd is op de overweging dat het economisch nut van de onderneming niet zou bewezen zijn waarbij wordt verwezen naar één enkele bron van informatie, namelijk het financieel plan, dat hierbij opgemerkt moet worden dat artikel 4 van de wet van 19 februari 1965 geen criteria bevat voor het verlenen van een arbeidskaart, maar er wordt aangenomen dat een 'economisch nut' moet worden aangetoond, dat dit evenwel nog niet betekent dat de beoordelingsbevoegdheid van de overheid op een willekeurige en ongemotiveerde wijze mag worden

uitgeoefend of dat er van verkeerde feitelijke uitgangspunten mag worden uitgegaan. Zij vervolgt dat zij in haar beroep wijst op het feit dat het financieel plan ten onrechte werd aangevoerd als voldoende bewijs van het ontbreken van het economisch nut, waarna de verzoekende partij haar uiteenzetting op dit punt opgenomen in haar beroepsakte tegen de weigeringsbeslissing tot hernieuwing van de beroepskaart herneemt en stelt dat zij tijdens de procedure tot hernieuwing nooit werd gevraagd bijkomende stukken neer te leggen, dat aldus dient vastgesteld te worden dat de 'bestreden' weigeringsbeslissing wel degelijk in strijd is met bovenvermelde principes, aangezien er geen sprake is van een zorgvuldig onderzoek en adequate en voldoende motivering, dat indien de bevoegde overheid haar hierom gevraagd had, zij zeker en vast uitgebreide financiële informatie had bezorgd teneinde het economisch nut van de onderneming aan te tonen, dat gelet op de bovenvermelde principes de weigeringsbeslissing dient te worden hervormd, minstens nietig dient te worden verklaard.

Ten slotte meent de verzoekende partij dat zij dan ook ernstige redenen heeft om beroep aan te tekenen tegen de bestreden weigeringsbeslissing, dat uit voorgaande blijkt dat zij om redenen buiten haar wil niet in staat was om tijdig een nieuwe beroepskaart voor te leggen, dat het niet alleen zeer lang duurde alvorens de bevoegde diensten overgingen tot het nemen en betekenen van de weigeringsbeslissing doch dat de bevoegde overheid bij het nemen van de bestreden beslissing daarenboven onzorgvuldig te werk is gegaan, dat indien zij was opgeroepen en de verwerende partij kennis had gekregen van bovenvermelde feiten en stukken met betrekking tot de beroepsprocedure, zij hiermee rekening had dienen te houden en een voor haar minder nadelige beslissing had dienen te nemen of minstens had dienen te motiveren waarom de bovenvermelde motieven niet in aanmerking kwamen bij een beslissing betreffende het verblijf.

3.2.2. Uit voormelde uiteenzetting blijkt dat de verzoekende partij haar kritiek voornamelijk richt tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt de verzoekende partij enkel op te werpen dat zij diende gehoord te worden voor afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de aan de verzoekende partij betekende beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers verwezen naar de bepalingen van de artikelen 9 (*9bis*) en 13 van de vreemdelingenwet en uiteengezet dat geen verdere verlenging van het tijdelijk verblijf kan worden toegestaan daar de verzoekende partij niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden nu haar machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan voor de duur van de beroepskaart vermeerderd met dertig dagen, aldus tot 13 april 2014 en het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid op 19 mei 2015 een weigeringsbeslissing nam inzake de aanvraag tot hernieuwing van de beroepskaart en de verzoekende partij geen nieuwe geldige beroepskaart voorlegt.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De formele motiveringsplicht impliceert niet dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat door de verzoekende partij niet is voldaan aan de voorheen gestelde voorwaarden om tot een verder verblijf te worden gemachtigd, nadere vermeldingen in een bestuurlijke beslissing dient op te nemen omtrent de verantwoording die de verzoekende partij mogelijks kan geven inzake de redenen waarom zij niet aan deze voorwaarden voldeed. De verwerende partij is, op basis van de bepalingen van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, ook niet verplicht om indien een vreemdeling niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om tot een verder verblijf te worden gemachtigd

deze voorwaarden te heronderhandelen of zich uit te spreken omtrent beslissingen die werden genomen door andere besturen inzake het al dan niet toekennen van beroepskaarten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit haar uitgebreid betoog blijkt dat de verzoekende partij het niet eens is met de beslissing tot weigering van hernieuwing van haar beroepskaart, maar de Raad stelt vast dat zij geen kritiek uit op de vaststellingen van de *in casu* bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen nieuwe beroepskaart voorlegt niet betwist, noch de redengeving dat zij om deze redenen niet voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van kritiek gericht tegen de beslissing van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid houdende de weigering van hernieuwing van een beroepskaart.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het feit dat de weigeringsbeslissing van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid nog niet definitief is geworden niet verhindert dat de gemachtigde rekening houdt met deze beslissing. Een overheidsbeslissing wordt immers vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Ten aanzien van beide bestreden beslissingen voert de verzoekende partij de schending van de hoorplicht aan.

3.2.5.1. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest, moet allereerst worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (*cf.* HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (*cf.* HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de verwerende partij immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (*cf.* conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* de verwerende partij – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (*cf.* HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (*cf.* HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (*cf.* HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de richtlijn 2008/115/EG genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). De verwerende partij is, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer de verwerende partij het voornemen heeft een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient hij dus aan de door artikel 5 van richtlijn 2008/115 opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zijn opgenomen, te voldoen en moet hij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

In dit verband moet worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

3.2.5.2. Ten aanzien van de beslissing tot weigering van verlening van het tijdelijk verblijf, kan het horen enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn.

In zoverre de verzoekende partij de hoorplicht aanvoert in het raam van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging in principe niet van toepassing zijn op een

administratieve procedure. De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957) De verzoekende partij, die het voorwerp uitmaakt van een zuiver administratiefrechtelijke beslissing, kan zich niet met goed gevolg beroepen op een schending van de hoorplicht.

In zoverre de verzoekende partij aldus een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, aangezien zij niet werd opgeroepen door de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

3.2.5.3. De verzoekende partij wijst erop dat zij niet gehoord werd vooraleer de bestreden beslissingen werden genomen, dat indien dit wel het geval was geweest, zij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing had kunnen leiden. Zij wijst erop dat zij had kunnen preciseren dat zij om redenen buiten haar wil niet in staat was een beroepskaart voor te leggen alsook dat zij de verwerende partij had kunnen inlichten over de concrete stappen die zij had ondernomen teneinde alsnog een hernieuwing van de beroepskaart te bekomen.

3.2.5.4. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij had kunnen aanhalen dat zij om redenen buiten haar wil niet in staat was om een beroepskaart voor te leggen, laat zij na te verduidelijken welke deze redenen zijn. Het eenvoudig aanhalen dat zij om redenen buiten haar wil geen beroepskaart kon voorleggen, betreft geen informatie die een ander licht werpt op de vaststelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet over een beroepskaart beschikt. In zoverre zij zou wensen te wijzen op de grieven die zij aanhaalt betreffende het niet verkrijgen van een verlenging van een beroepskaart, wijst de Raad erop dat deze grieven gericht zijn tegen de beslissing betreffende de weigering van hernieuwing van de beroepskaart en aldus geen invloed hebben op de vaststelling van de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf dat de verzoekende partij niet beschikt over een beroepskaart. Waar de verzoekende partij lijkt aan te voeren dat zij had kunnen meedelen dat zij niet akkoord was met de beslissing tot weigering van de hernieuwing van de beroepskaart en concrete stappen had ondernomen, met name het indienen van een beroep, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat het meedelen van deze informatie aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen een invloed zou hebben gehad op de uitkomst van de bestreden beslissingen of een ander licht kon werpen op de vaststelling dat de verzoekende partij geen geldige beroepskaart voorlegt en dus niet langer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Immers heeft de door de verzoekende partij aangehaalde beroepsprocedure inzake de beslissing tot weigering van hernieuwing van de beroepskaart geen schorsende werking ten opzichte van de beslissing die genomen dient te worden inzake de aanvraag tot verlenging van het tijdelijk verblijf, noch verhindert dergelijke beroepsprocedure dat een beslissing wordt genomen inzake de verlenging van het tijdelijk verblijf, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Hetzelfde geldt ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing van 18 mei 2015 van het departement Werk en Sociale Economie van de Vlaamse overheid waarbij de aanvraag voor het hernieuwen van de beroepskaart geweigerd werd aan de verzoekende partij, betreft *in casu* een administratieve beslissing die rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht, tenzij en totdat er op het beroep dat ertegen wordt ingesteld, anders over wordt beslist.

3.2.5.5. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht op het eerste zicht niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

3.2.6. De beschouwingen van de verzoekende partij leiden ook niet tot de conclusie dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet heeft genomen op basis van een correcte feitenvinding of dat zij zou hebben nagelaten deze beslissing op een deugdelijke wijze voor te bereiden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.8. De verzoekende partij maakt de schending van de door opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend en vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. VERMANDER